

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת כי תשא תשפ"ב

להיות משרת

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת כי תשא תשפ"ב להיות משרת

"מממ...מ..." אמר חזקי, כשאבא נהג במורד השדרה ה-16 בבורו פארק.

"הכל בסדר?" שאל אבא. "זו הפעם השלישית שאתה אומר את המשפט הזה במשך חמשת הדקות האחרונות."

"הכל מצוין, אבא!" ענה חזקי. "אני פשוט נהנה מהניחוח המדהים של כלל ישראל, כמו שקראנו בתורת אביגדור לילדים בשבוע שעבר!"

אבא חיך. "אה! זה באמת מריח מעולה," הוא הסכים.

"תראה אבא!" אמר חזקי. "יש כאן אברך הממהר לכולל ללמוד תורה!"

"גיוואלדיג!" אמר אבא. "והנה יש פה אמא הלוקחת את בנה הקטן לתלמוד התורה כדי ללמוד את האלף-בית! אה, כמה מקסים!"

"והנה האדמו"ר מבוסטון!" קרא חזקי. "הייתי נעמד לכבודו, אולם זה לא כל כך בטיחותי לעשות זאת בזמן נסיעה."

"האדמו"ר מבוסטון?" אמר אבא בחדות. "איפה?"

אבא הביט לכיוון עליו הצביע חזקי וראה שאכן ממש כך, האדמו"ר מבוסטון פוסע במורד השדרה לפניהם. הוא במהירות חנה את רכבו, ממש לפני "בייגל לנשנוש", וקפץ החוצה.

חזקי היה מבולבל. האם אבא חנה רק בשביל שהוא יוכל לכבד את האדמו"ר? חזקי פתח את חגורת הבטיחות שלו ומתח את עצמו עד כמה שהתאפשר לו בתוך הרכב.

בינתיים, אבא רץ לכיוונו של האדמו"ר. "בבקשה!" שמע חזקי את אבא אומר. "הרב לא צריך ללכת ברגל! בואו, תכנסו לרכב החם והנעים ואני אסיע את הרב לאן שהרב צריך."

הרב חיך אל אבא. "תודה על ההצעה," הוא אמר. "אולם, למעשה, אני מעדיף דווקא לפסוע רגלית."

"אבל ממש הייתי שמח להסיע את הרב," התחנן אבא. "בבקשה, זה יחסוך לרב זמן יקר - ולנו תהיה זכות גדולה מהענין!"

"למעשה, אני הולך רגלית כל יום מטעמים בריאותיים," אמר הרב. "זה משהו שלמדתי מהרב אביגדור מילר זצ"ל."

לא הועילו לאבא שום תחנונים בכדי לשכנע את הרב להצטרף אליהם לנסיעה. אבא נפרד לשלום מהרב שנתן לאבא ולחזקי ברכה והמשיך ללכת במורד הרחוב.

שוב באוטו, חזקי פנה לאביו. "אבא," הוא אמר. "למה כל כך הפצרת ברב להיכנס לרכבנו ולהצטרף לנסיעה? כוונתי היא, אני יודע שזה חסד, אבל ברגע שהוא אמר לא, למה המשכת להתעקש?"

"בגלל הפסוק בפרשת השבוע," ענה אבא.

חזקי היה מבולבל. "האם בגלל עגל הזהב?" הוא שאל.

"לא, לא, לא!" אמר אבא, מנענע את ראשו בחוזקה. "אין שום קשר בין זה לעגל הזהב! לקראת סוף הפרשה ישנו פסוק האומר 'וּמִשְׁרְתּוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן נָעַר לֹא יָמִישׁ

מתוך האהל" - וזה אומר, שיהושע, עוזרו של משה לא עזב אף פעם את אוהלו של משה. "עוזרו?" שאל חזקי. "האם הוא לא היה תלמידו של משה שלבסוף הפך להיות רבם של כל ישראל?"

"ובכן, הוא בהחלט למד תורה באופן עקבי מפיו של משה רבינו," אמר אבא. "אולם זה היה יותר מזה. הוא שרת את רבו!"

"כמו להגיש לו את ה'מן' שירד בעבורו?"

"גם זה, וכל דבר אחר שרבו היה צריך," הסביר אבא. "תבין, חז"ל אומרים לנו שלשרת תלמידי חכמים זה אפילו דבר גדול יותר מאשר לימוד תורה! על ידי שהוא שרת את משה רבינו, יהושע שרת את השם. ובדרך זו הוא התקרב והתקרב יותר לקדוש ברוך הוא עד שהוא הגיע למעלה כה גבוהה שהיה ראוי להיות המנהיג הבא של כלל ישראל."

"ולכן כל כך רצית להסיע את האדמו"ר?" שאל חזקי.

"בדיוק," אמר אבא. "בכל הזדמנות שיש לנו לעשות משהו עבור תלמיד חכם, זה מקרב אותנו אליהם וזה גורר קרבה גדולה יותר להשם."

"הלוואי שהייתי גדול מספיק בכדי לשרת תלמידי חכמים," הרהר חזקי בקול.

"אבל אתה **כן** גדול מספיק!" אמר אבא. "תחשוב, כאשר הרב מוסר שיעור בבית הכנסת - אתה יכול לעזור לו להביא לשלחן את הספרים להם הוא זקוק. או כאשר אתה רואה את הרב זונדל מגיע לבית הכנסת בכסא הגלגלים - הוא תלמיד חכם עצום - אתה יכול לעזור לו לפלס את דרכו למקומו האישי."

"ברוך השם אנחנו גרים בבורו פארק ואנו מוקפים בתלמידי חכמים - עלינו רק לפקוח את עינינו ולהביט בהזדמנויות להתקרב אליהם!"

חזקי חשב על כך כאבא המשיך בנהיגה. הוא החליט שם ומיד להתחיל תמיד לפקוח עין ולהשיג כמה שיותר הזדמנויות לזכות לשרת תלמידי חכמים.

שבת שלום ומבורך!